

τῆς ὀφθαίτερον κληθεῖσης πόλεως Νινευί, πιστεύον
ἡμα ὅτι διὰ τῆς πόλεως Nimrud σημαίνονται μόνον
τὰ θέμεθλα. Ἡ πόλις αὕτη κατεστράφη ὑπὸ Δαρείου
τοῦ Ὑστάτου τῷ 515 ἔτει, τὼν πλίνθων τῆς πό-
λεως ταύτης σχῆμα πλινθίου ἐχουσὼν αἱ μὲν ἦσαν
ὅπται ἐν καμίνῳ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τοῦ τειχοῦς τμή-
ματι, αἱ δὲ ἐν τῷ ἡλίῳ ἀπεξηραμένα ἐν τῷ ἐσωτε-
ρικῷ. Μνεῖαν δὲ πρὸς ταῦτοις ποιεῖται ὁ χαριεστα-
τος ἱστοριογράφος καὶ σκοτασμοῦ τοῦ ἡλίου ὑπὸ νε-
φέλης γενομένου κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως
τούτης, ὡς ἔχει ἡ ἐγχώριος παράδοσις, διότι κατὰ
τὰς τῶν ἀνατολικῶν λαῶν δόξας ἐκάστης πόλεως
καταστροφὴ, συναπτεῖα τῷ τοῦ ἡλίου σκοτασμῷ
(πρὸς. Ἰεζεκιήλ 32, 7-10 Ἰωνᾶ 2, 10, 3, 4). Ἀγ-
γλος δὲ τις ἀστρονόμος μνημονεύει ὅτι ἐν Λαριό-
νῃ ἐγένετο ἐν νεωτέροις χρόνοις παραπλήσια τῇ
ἡλιακῇ ἐκλειψι. Παρὰ τὴν πόλιν ταύτην ὑπῆρ-
χε πυραμὶς λιθινὴ, ἥτις κατὰ τὸν Layard ἦν ὑ-
ψηλὸς τις κωνοειδὴς λόφος φέρων ἐπὶ τῆς κορυφῆς
τῆς τετραγωνικὸν πύργον προσλαβόντα τὸ σχῆμα πυρα-
μίδος κατὰ τὴν τῆς πόλεως καταστροφὴν. Ὁ λόφος
οὗτος ἔχων ὕψος 140 ποδῶν θεωρεῖται ὑπὸ τινῶν
μὲν ὡς ὁ τάφος τοῦ Νίνου τοῦ τῶν Ἀσσυρίων βα-
σιλέως, ὃς ἑτέρων δ' ἀθίσις ὁ τοῦ ἀβεροδιαίτου καὶ
χλιδαντοῦ Σαρδαναπάλλου. Ἐν νεωτέροις χρόνοις
εὗρονται ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς Ἀγγλοῦ ἀρχαιολόγου
Γεωργίου Smith ἐν τῷ λόφῳ τούτῳ πολλὰι χιλιάδες
τεμαχίων πινάκων, οἵτινες δοκοῦσιν εἶναι λείψανα
τῆς βασιλικῆς Ἀσσυριατικῆς βιβλιοθήκης, περιέχοντες
τὰς καλδαϊκὰς περὶ δημιουργίας τοῦ κόσμου, πτώ-
σεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατακλυσμὸν παραδόσεις
Παρακατιῶν δὲ ὁ αὐτὸς ἱστοριογράφος ἀφηγεῖται
περὶ τῆς τῶν μυρίων ἀβίξεως εἰς Μésopotamiam, ἢ κατὰ
κοινὸν οἱ Μήσοι ἡ πόλις αὕτη πιθανῶς ἐστὶν ἡ ἐρι-
χώριος Mischiff, ἡ τὸν ἡγενημένην. Ἐνταῦθα δὲ ὑ-
πάρχουσι τὰ εἰρήπια τῆς ἀλλοτε ἕδρας τοῦ Ἀσσυρια-
κοῦ βασιλείου, τῆς Νινευί. Ἀντικὸν δὲ τῇ Νινευί οἱ
τέσσαρες μεγάλοι λόφοι Nimrud, Konjundshik, Kher-
sababd καὶ Karamles, μεταξὺ δὲ τῶν λόφων τούτων
ὑπῆρχον ἐξ ὀλίμων ἰδιωτικαὶ οἰκίαι κατὰ δὲ τὴν τῶν
ἀρχαίων γεωγραφῶν μαρτυρίαν ἡ πόλις αὕτη ἐπέ-
κρητο περιφέρειαν 480 σταδίων, ἔγαντι δὲ τῶν ἐρει-
πίων ταύτης ἐν τῇ ἐτέρᾳ τοῦ Τίγριτος ὄχθῃ κεῖται
ἡ τανῦν καλούμενη Μοσού.

ΥΠΝΩΤΤΟΝ ΒΡΕΦΟΣ.

Ω φύλλον· τοῦ στελέχους ἀποσπασθεὶς! πὺν πλαγιά-
σαι σπένχως ἐν τῇ ἀτιμοσφοίᾳ; ὁ πανταχόθεν περιβάλ-
λων σε ἀπὸ πάλαι, φθεῖ, στροβιλίζει σε ἀπ' αὐσπῶς· καί
σύ, εἰς αὐτὸν ὅλως παραδεδωμένον, νωχελῶς, οἶσιναι ἐν-
δόξως φέρεσαι ἐπ' αὐτόν. Ω φύλλον! σὲ ἐπιπτοεῖ ἀρα
τὸ ἀχάνειν, πῶν πρὸ τοῦ διακυβερημένου ἐκτάσσειν; ἢ σὲ
τέρπει ἡ ἀνά τὴν ἀπειρὸν ἀτιμοσφοίαν δινηκὲς αὐτῇ
περιπλάνησις σου; πῶν, τέλει, λήγει αὐτὴ; Χθες ἔτι
ἐφάνης ἐπὶ τοῦ στελέχους σου σμικρὸν τρυφερόν φυλλά-

ριον· αἱ ἀργυραὶ τῆς δροσίου σταγόνος ἀπτεταλῆς ἐπὶ σὲ
 ἐπιγεγόμεναι, σὲ διέθρεψαν σταγονικῶς, ἕως οὗ αὐξηθὲν
 προσέλαβες τὴν δι' ἀπασῶν τῶν ἀπρостаίθετον τού
 συμκρίχθου ἀποχωρώσεων διαγελώσαν λάμπειν τοῦ τελείου
 θάλους. Τότε ἤρξω ἀνησυχῶς ἐπὶ τοῦ στελέχους συμ-
 σαλευόμενον ὥσει ἐξήτεις τὴν ἀνυπμονοῦν μάτην ἐν νυ-
 κτὶ ἐδουκάλα τὸ λιγὺ πτηνὸν τὸ σωλεῖον ἐπὶ τῆς κο-
 ρυφῆς τοῦ γενεθλίου δένδρου σου· δὲν ἔκλινες εἰς ὕπνον
 ἐπὶ τοῦ μητρικοῦ κορμοῦ· τίς ἀπ' ἀμαχίτης ἰσχύς προὔ-
 κάλει τὸν δοξασιμὸν σου; ὁ ἀείπνορος ἀπὸ ἀπαύστως
 περὶ σὲ προσπαλλόμενος, σ' ἐδώνει καὶ σ' ἐφίλει μετὰ
 λεπτοῦ ψιθύρου· σ' ἐδώνει σίσαιε προσπαθῶν νὰ σὲ ἀπο-
 σπάσῃ τοῦ κορμοῦ σου, μετρίχως ἐκ πόθου τοῦ ν' ἀφε-
 θῇς εἰς αὐτὸν ἐπίσης παλλόμενον· ἐν τέλει δὲ ἀνῆρπασεν!
 ὁ πόθος σου ἐπληρώθη· καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης
 περιδινεῖσαι ἡδονικῶς ἀνά τὴν ἀτμοσφαιρῶν, περᾶς ὕψου
 ἐπὶ λειμῶνας καὶ δάση, ἐπὶ ἄσπερα καὶ ὄρη, παρέρχεσαι
 τὸν κόσμον πλανώμενον ἐν τῷ κενῷ. Ὡ φύλλον, ποῦ
 τέλος, λήγει ἡ μακρὰ ἐνέκρειος πορεία σου; . . .

Ἄλλ' ἰδοὺ ἐν τελείῃ ὁ περιβάλλων σε ἄνθρωπος ἐπιρρίπτει εἰς εὐρέα πελάγους νῶτα· καὶ τὸ ἱκανὸν κύμα, πρὸς στιγμὴν ἀνυψομένη ὥπως γέ δεξιότητι εἰσπίπτων, σὲ λικνίζει ἤδη ἐν τῇ σπαιρούσῃ ἡρέμα ἀφωρῶν ἀγκυρὰν αὐτοῦ· σὺ δὲ φύλλον ἀρίστην ἤδη εὐδαιμόνως ἀναπνευμένον ἐπὶ τῆς ἀεικινήτου ταύτης σπαιρειώδους κλίνης σου ἰδοὺ! ἡ σμαραγδόχρους λάμψις σου, ἐπὶ μᾶλλον ἐν τῇ διακυεῖ τούτου ρεύματος ἀποστρίβουσα, μειδιᾷ ὑπὸ τὴν οὐρανόθεν ἐπὶ τῶν κυμάτων προσπίπτουσιν καὶ θωπεύουσάν σε ἐντὸς αὐτῶν ἀσφυσῶν ἡλιακῇ ἀκτίνῃ· καὶ ἡρεμίς ἤδη ὑπ' αὐτὴν μηδὲν πλέον ἐπιποθοῦν ὦ, μειδιά διὰ τῆς ὑγρᾶς λάμψεώς σου, σμαραγδόχρου φύλλον, μειδιά φαιδρῶς! πρὸς τοῦτο λοιπὸν ὄργων ἐπὶ τοῦ στελέχους ἡρέμα ἐπᾶλλετο· τοῦτο λοιπὸν διὰ τοῦ ψιθύρου σοὶ ἐλάλει ὁ σποπνέων σε ἄνθρωπος· εἰς τοῦδε τοῦ εὐρύ καὶ διάφωτον τέμα ἐσπυεδὲν ἐκεῖνος νᾶ σε κομίση ἀνεπιστοεπτεῖ διωθὼν σε ἀπὸ τὸ κακόν!

Ναί, τούτο ἐπόθει· νὰ θάλλῃς ἐρεξῇς ἀμύραντον ἐν τῇ ἀνέμῳ τοῦ κύματος δρῶν, νὰ βαυκαλάσῃς ὑπὸ τῶν ἡδυλάλων αὐτοῦ φλοισβῶν, καὶ ἀπὸ τῆς εὐρείας αὐτοῦ ἐκτάσεως μῆδ' ὅλως ὡς ἐν τῇ πυκνῇ γενεθλίῳ δάσει σου ὑπὸ τῶν ἐπιπολαζουσῶν στικτῶν κωλυόμενον, νὰ ἀτενίσῃς τὴν ἀπὸ τῶν ὕψων διαχελῶσάν σοι ἄκτινα τοῦ ζειδῶρου φωτός! μαιδιά ὑπὸ τὴν ποθητὴν ταύτην ἄκτινα τὴν τὰ γλαυκὰ σου κύματα ἐπ' ἡλυσσοῦσιν, σμαραγδόχρυσον φύλλον, εὐδαίμονιζέ σε.

Οὕτως, ὡς ὁ πὸ φύλλον ἀνασπάζων ἄνεμος, ἀχανὲς καὶ ἀέριος, γλαυκὸς καὶ ἄπλετος, ἐσχυρῶς περικλύζει τὴν ὡς τὸ φύλλον ὑπὸ πᾶν ἀέρα, ἐνδιδόνως πρὸς τὰς θείας ἐπιπνεύσεις αὐτοῦ παλλομένην φύσιν ἡρώδους τοῦ ὄρατου ἐν τέλει δὲ ὅλως ἐν τῇ ἀερίᾳ ἀγνάτῃ περιλαβὼν, περιπλανᾷ αὐτὴν ἐν τῇ φύσει, καὶ ἀποτίθηναι εἴτα ἐν τῇ ἀπεράντῳ γλαυκοχρῶσιν τῆς ἰδέας, πόντου, ἔγθεν αὐτῇ, ἐπὶ καλλιπρόθεον εὐναζομένην ἡρώδους, ὡς ἐν τῇ αἰωνίᾳ δροσφῇ αὐτῶν ἀναθάλλουσα, εὐδαίμων προσατενίζει τὴν οὐρανόθεν ἐπιτελλομένην καὶ τὸν γλαυκόν, τρυτὸν πόντον καταστράπτουσιν ἀκτῖνα, ἥτις ἐστὶ τὸ ἰδανικόν

ώραίον, τὸ εὐφραγνὲς αὐτῆς ἰνδαλμα. ὦ! χαῖρε ἡ ἐν τῷ ἀπεράντῳ καὶ διαχρύσω τῆς ιδέας πόντῳ μακαρίως ἐπ' ἀναπαυομένη ψυχῇ! μειδία πρὸς τὴν οὐράνιον τοῦ ἰδανικοῦ κάλλους ἀκτίνα, ἥς τὸ μάγον ἄνομα ἡ ἐπὶ μακρὸν ὀπίσκαξέ σε πνοή τοῦ ἀερίου ἔρωτός σου διηνεκῶς σοὶ ἐπιθύρει!

Ἀλλὰ μή, ἡ ψυχὴ ἡ ἐντὸς τῶν ἀερωδῶν περὶ τῶν τοῦ κατακυριεύοντος αὐτὴν εὐρυπετοῦς ἔρωτος περιπτυγμένη, πρὶν ἢ ἐτι καταφθάσῃ καὶ μάλα κωὶς ἀποτεθῇ ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ πελάγους ὃ σελαγίζει ἡ ἀπὸ τοῦ ἀδύτου τριακτέρου Ἥλιου καταυγαζομένη ἀκτὶς τοῦ ὑπερτάτου ὥραιου, μή, ἐν ᾧ χρόνῳ, παροδικῶς ἐτι τὴν οὐσιν περιθεῖ, διὰ τοῦ ἐξυδερκοῦς αὐτῆς ὀμματος δὲν διορᾷ πολλὰ γλυκερὰς ἀντανάκλασεις τῆς θαυμασίας ταύτης ἀκτίνος.

Ναί! . . . διορᾷ, διορᾷ αὐτὴν μυστικῶς ἀπολαμβάνουσιν ἐπὶ τῆς μειδιώσεως χροιάς τοῦ καλλιπετάλου ρόδου, ἢ ἐπὶ τῆς ἀργυρᾶς τῆς δρόσου ψεκᾶδος, ἐπὶ τῶν χρυσιζόντων νεφῶν τῆς αὐγῆς ἢ ἐπὶ τῶν χρυσοφειγῶν ἀστέρων τῆς ἡμεραιᾶς νυκτός· καὶ ὑπὸ τῆς γλυκείας ἐκλάμψεως τῆς μυστηριώδους χάριτος ἦν ἐπ' αὐτῶν ἡ ἀκτὶς ἐκείνη διαχέει, θωπευομένη, μαγευομένη ἡ ἀεροδίνητος ψυχῇ, νομίζει ὅτι τὴν οὐρανίαν ταύτην χάριν μέλπει ἐν τῇ ἀστρωδίᾳ νυκτὶ ἢ ἐν τῇ ἡλιοφειγῇ πρῶτῃ ἢ μελιρρῶν ἀηδῶν, ἥς τοὺς τόνους ὡς ἀγγελικὴν ᾠδὴν πρὸς τὸ ὥραιον ἐνθους ἀκροᾶται.

Ἀλλὰ κάλλιον ἐτι διορᾷ τὴν θείαν ταύτην ἀκτίνα συμπαθῶς ἐπιλαμβάνουσιν ἐπὶ τῆς ἀδαμαντίνης σταγόνας τοῦ γλυκεροῦ τῆς εὐσπλαγχνίας δακρύου, ἥτις στυπνοτέρα καὶ μαγικωτέρα ἐστὶ τῆς ἐστίτιδος δρόσου, ἐπὶ τοῦ ἀνθογράφου ἐρυθμάτος τῆς ἀρετῆς, παρδεισίου ρόδου θάλλοντος ἐπὶ ἀγνῆς παρειᾶς, ὑπερθελατικώτερον ἐστὶ τῶν τοῦ εὐανθοῦς λειμῶνος· ἐπὶ τοῦ ἱλαροῦ τῆς συμπαθείας μειδιάματος μάλλον σελαγίζοντος τὴν μορφήν ἐφ' ἧς ἀνατέλλει ἡ ἡ πρώτη τῆς αὐγῆς λαμπηδὼν τὰ ἀγνὰ τοῦ αἰθέρος νεφῶ· ἐπὶ τῆς ἱερᾶς, τέλος, καὶ ὥραιότερας ἢ ὁ διάσπερος τῆς νυκτός οὐρανὸς μορφῆς ὑπνώττοντος βρέφους!

ὦ, ναί! εἶναι ἡδέα καὶ ἀληθῶς ἱερὰ ἡ μορφή τοῦ ὑπνώττοντος βρέφους! ἡδέα διότι πικρὸν πόνου δάκρυ οὐδέποτε ἐπαφῆκε ρεῦσαν ἐπ' αὐτῆς τὸ καυστηρὸν ἵχνος του· ἱερὰ διότι καλὴν τρεχὲς υποκαισίας μειδίαμα οὐδέποτε ἐπέχυσεν ἐπ' αὐτῆς τὴν ἀγρίαν λάμψιν του οὐδὲ τοῦ ψυχροῦ κόρου τῶν βιωτικῶν ἡδονῶν ἢ ρυτίς ὡχρῶς αὐκὴν διηυλακώσεν.

Εἶναι ἱερὰ διότι ὄντα ἀρετῶς ἄγνον ἐπιχέει ἐπ' αὐτῆς αἰθέριον ὕλως αἴγλαν· διότι τέλος, ὑπάρχει νῦν ὥραία ἀγγέλου εἰκὼν, ἣν θεοπνεύστως ἀριστοτέχνις χεῖρ, τὴν ἀρίστον πως ἐκφράσιν τῶν εὐγενῶν αὐτῆς γραμμῶν τελειοῦσα καὶ ζωοποιοῦσα, μετατρέφει βαθυμυδὸν εἰς πιστὴν καὶ ἀληθῆ τοῦ ἀπειροτελείου Θεοῦ εἰκόνα! . . . καὶ ἡ ἀεροδίνητος παροδὶτις ψυχὴ ἐπὶ στιγμῇ πρὸ τῆς κοιτίδος τοῦ ὑπνοῦντος βρέφους τὴν ἀέναν πρόσ τὸ ἀχανές ἐκείνο τέμα πορεύει αὐτῆς ἐπέχουσα, μετὰ θαυμασμοῦ ἀσπάζεται ἀόρατως τὸ χιονόλαμπές αὐτοῦ μέτωπον ἀκριβῶς ἐκεῖ ἐνθα ἡ ἀκτὶς τοῦ ἰδανικοῦ κάλλους

ἀντανάκλαται, καὶ ψαλλίζει ἐν σεβασμῷ: «ὦ! εἴθε, ἀγγέλου εἰκὼν εἰς θείαν εἰκόνα μέλλουσα νὰ διαπλασθῇ, οἰκτρὰ ἄγνοια ἡ ἀσύγνωτος ἀκηδία, ἡ αἰφνιδίως τις πρόμος τῆς σοβαρῆς εὐθάνης ὑπεχούσης χεῖρος ἢ ἡ τελειώσις σου ἀνετέθη, μὴ ἐπενέγκῃ ἐπὶ σοῦ ἀντὶ τελειώσεως παρὰ μὲρρωσιν, ἀντὶ ἀσπαστοῦ κάλλους ἀσχημὴν ἀπαίσιον! ὦ ἀκτὶς ἱερὰ τοῦ ἰδανικοῦ κάλλους ἀκτὶς! ἐσσεὶ τὸ ἀγγελικὸν τοῦτο ἐκμαγεῖον ὥραϊζουσα, καταφωτίζουσα τὸ μετὰ φροντίδος ἐπ' αὐτοῦ προσπίπτον ὄμμα, ἐνίσχυε οὕτω, τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐργαζομένην χεῖρα, ἕως οὗ αὕτη, εἰς τὴν ἀρίστην τελειότητα προαγαγούσα αὐτό, αἰσιῶς δαξέται τοῦ στεφάνου ᾧ ὁ Ὑπερέχων ἐπιβραβεύει τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτῆς ἱκανότητα, ἐφικομένην τοῦ σκοποῦ οὗ χάριν ὑπ' αὐτοῦ ἐδωρήθη.

Ὑπνώττει τὸ βρέφος, ὑπνώττει γλαυκὸ καὶ τῆς μορφῆς αὐτοῦ ἡ αἴγλη ἀπαυγάζεται ἐπὶ τὴν θεσπεσίως μειδιώσαν μορφήν τῆς μητρός, ἥτις στοργικῶς ἐπ' αὐτοῦ προσκύπτουσα, ἐπιστάλλει γλαυκὸ μαργαρίτινον δάκρυ.

ὦ θείον δάκρυ καὶ μειδίαμα, ἄρρητα αἰσθητά διαζωγραφούντα! ὦ ἐξαισία, στιγμὴ αὐγῆς γλυκείας καὶ ἱερᾶς! . . . τότε ἐλαφρὸς, μονονοχὶ ἀνεπαίσθητος περὶ γυμνισμὸς φύλακος νυκτίου ἀγγέλου θροεῖ μυστηριώδως καὶ ἡ ἐφισταμένη παρὰ διττῆς ψυχῇ ἀφῆσιν, ἄβρον στεναγμὸν ἡδονῆς! . . . Ἀλλὰ τὸ εὐγενές τῆς στιγμῆς ἐκείνης μυστήριον ἐπαυξάνουσα, ἀντρεῖ αἴφνης ὥδῃ λιγεία καὶ τρυφερά, ἀργυρόχως λαλιὰ αἰσθημάτων· τότε ὁ νύκτιος λύχνος πᾶσαν ἀγώνιαν καταβάλλων ὅπως ἀντιστῇ κατὰ τῶν ἀνέμων, παύεται τῶν τριγμῶν αὐτοῦ καὶ τὰ περίξ ἀόρατα πνεύματα τῆς ἐλαφρᾶς θροῆς των ὅπως ἀκροάσονται τῆς ὥδῆς ἐκείνης δι' ἧς ἡ μήτηρ βαυκαλᾷ τὸ ὑπνώττον βρέφος.

Κοιμήσου, ἀγαπημένο μου! τὸν ὕπνον τὸν γλαυκὸν σου, ὅς τῆς κλίνης σου τὸ πλάι, πλανῶντας βλέμμα τρυφερὸ ὅς τὰν θάτο προσώπῳ σου, λαχταρισμένη καὶ ἄγουρπη ἡ μάνα σου φυλάει.

Ἐσὺ ὦ! ἀγάπη μου γλυκεῖα μεσ' ἑτῆς ψυχῆς τὰ βάθη, ἐσὺ ὦ! ἡ ἐλπίδα μου ἡ ὄνειροπλάσμενη· ἐσὺ ὦ! τὸ τριαντάφυλλο με δίκως τὸ ἀγκάθι παύ' ὅς τὴν καρδίᾳ σου μεσ' ἀνθεῖ καὶ ἀμάρταντο ἀπομύνει!

Σὲ φαίν' ἡ νύχτα χαροπὴ με ἀστεριῶν ἀκτῖδες· μ' ὀλόφωτο χαμόγελο σὲ κρυφοδέλ' ἡ μέρα, ἡ κρούα βροσί σου κυλᾷ ὀλέγγυραις ρανίδες ἀπὸ τὸν κάμπο πέρα!

Σὲ νανουρίζει τρυφερὴ σὺν αἴθρα ἡ πνοή μου· κοιμήσου, ὁδοῦ! ἀρετῇ ἥς ἵνα ἡ μοσχά σου, τὸ δάκρυ τῆς ἀγάπης μου ἀθάνατη δροσὶά σου, ζῶν σου ἡ ζῶν μου!

Κοιμοῦ, παιδί μου! πὸ ψυλὰ ἐν ἄσπερῳ περιστέρι τοῦ παραδείσου λούλουδα θανάθῃ νὰ σε ῥάνη· λούλουδα ὅπου τάκοιτε τῆς Παναγίας τὸ χέρι καὶ ὅς τὴ δροσὶά της τάλουσε, νὰ σοῦ γενοῦν στεφάνι.

Κοιμήσου κι' ὁ χουδὸς ἀπὸς θ' ἀπλώσῃ τὰ φτερά του
νὰ σ' ἐλαφροσκεπάσῃ·
ἀν' ἡσυχίαν ἀγέρας τῆς νυκτὸς τὸ κορὸ φύσημά του,
ἢ εὐχὰ μὴ δὲ φθάσῃ.

Κοιμήσου νῦναι ὁ ὕπνος σου γλυκεῖα χαρὰ κ' εἰρήνη·
δὲς! τῶν ὀνείρων ὁ φανὸς, τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι,
μὲ τῆς χρυσαῖς ἀχτιδὲς του ἀπὸ ἡνιὰ σου χύνει
τὴν γαλαστὴν του χάρι.

Κοιμήσου! βλέπε ὄνειρο χρυσοῦ καὶ χαμογέλα...
πῶς μ' ἀγγελουδία 'ς τὰ ἡνιὰ παίζεις χαριτωμένα,
καὶ κάθεσθε 'ς ἐὶννεφο ὁλόγυρο καθένα
κι' αὐτὰ διαμάντια σου κυλοῦν καὶ σοὺ φωνάζουν:
[Ἴστα!

Κι' ἅμα τὰχνά σου σύγνεφο κυλίσῃ 'κεῖ κοντὰ τους,
αὐτὰ γελῶντας δὲ φιλοῦν 'ς τὸ κοραλλένιο στόμα,
καὶ τὰ μαλλιά σου πλέκονται μαζὶ μὲ τὰ μαλλιά τους
πῶχουν τὸ ἴδιο χρῶμα.

Καὶ ἔπειτα σ' ἀρπάζουνε μὲ τὰ φτερά τους πάλι
καὶ 'ς τῆς γλυκεῖας μανούλας σου δὲ φέρουν τὴν
[ἀγκάλῃ·

αὐτό, παιδί μου, τὸ χρυσοῦ θὰ ἴναι ὄνειρό σου·
αὐτὸ μὲ λέρ' ἢ ὀϊ' σου καὶ τὸ χαμόγελό σου...

Καὶ ὅταν «ξύπνα!...» σοὺ λαλή τὸ πρωῒνὸ ἀνδόνι
ποῦ ἡ φωνὴ του δάκρυο καὶ χαμογέλιο διίγει,
ὅταν ἡ πρώτη τοῦ ἡλίου ἀχτίδα δὲ διμόνῃ
καὶ μ' ἓνα φίλημα χρυσοῦ τὰ βλέφαρά σ' ἀνοίγῃ,

θὰ ὄῃς νὰ γέρον ἄγγελος εἰς τὸ λευκὸ σου στῶμα,
καὶ ὅαν αὐτὸς ποῦ 'ς τόνειρο δὲ φίλησε 'ς τὸ στόμα,
καὶ τὴν φτεροῦν' ἀνοίγοντας τὴν ἀργυρὴν του πάλι,
σ' ἔφερε 'ς τῆς μανούλας σου τὴν ἀνοιχτὴ ἀγκάλῃ.

Αὐτὸς μὲ ἐμὲ ὁλονυκτίς τὸν ὕπνο σου φυλάει
σιμὰ σου, ἀκριβό μου·
καὶ 'ς τὴ στιγμὴ ὁποῦ γοργὸς ἡνιὰ θὲ νὰ πετᾷ,
θὰ τοῦ φωνάξῃς χαροπὸ: «ὦ εἶδα 'ς τόνειρό μου!...»

... Σὺ, Παναγιά, ποῦ ἐσφίξες παιδί 'ς τὴν ἀγκαλιά σου
'ς τοῦ κόσμου τὸ ἡμέρι,
ποῦ μπρικὸ χαμόγελο καὶ δάκρυο ἡ καρδιά σου
ἢ ἅμα τὸ ξέρει,

Σὺ ποῦ κρυφὰ τὴν ὥρ' αὐτὴ τὸ 'μάτι σου μὲ βλέπει
ποῦ ἀγρύπνουμε μόνο Σὺ κ' ἐγὼ καὶ τὰγγελουδία,
ἄχ! πάντοτε 'ς τὸν ὕπνο' του λευκὴ ἀπλώνει σκέπη
καὶ ραῖνέ το μὲσ' 'ς τόνειρο οὐράνια λουλούδια!

Κάμε νὰ βροῖσῃ πάντοτε Οὐράνια λουλούδια,
εἰς τῆς ζωῆς τὸ δρόμο,
καὶ πάντοτε 'ς τὸν ὕπνο' του νὰ βλέπῃ ἀγγελουδία
μὲ τὰ φτερά 'ς τὸν ὦμο!... »

ᾠ! χαίρε, ἀγνή τοῦ ὑπνώπτοντος βρέφους κοιτίς
χιονολευκὸς ὡς τὰ ἐν τῷ ὄνειρῳ αὐτοῦ τοῖς ὁμοιωμο-
φοῦς αὐτῷ ἄγγελοι ἐπὶ τοῦ αἰθέρος βαστάζοντα νύφη!
χαίρε σκηνὴ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐπὶ γῆς συνενοῦσα πᾶν
ὅ τι ἀγνὸν καὶ ὠραῖον, πᾶσαν γοητεύουσαν τοῦ ἰδανικοῦ
κάλλους ἐκφάνει: δάκρυ καὶ μελιδίμα, ὄναρ καὶ ἄσμα.
'Ανμνήσιν καὶ ἑλπίδα!...

'Ανμνήσιν καὶ ἑλπίδα, ναι!... ἐν σοὶ ἡ ἀνθρωπώ-
της, εὐχάρως ἀνέλζουσα, μνησέσεται τοῦ οὐρανοῦ ἐξ οὗ

κατῆλθε, καὶ ἔνθους ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ἱερᾶς ἀνα-
μνήσεως, ἐν σοὶ πάλιν ἐλπίζει, ἀγγελε, ὅτι διὰ τῶν
πτερυγίων τῆς ἀγνότητος οὗς ἀσάτως φέρεις ἐπ' ὤμων,
συντελέσεις ποτὲ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν πρὸς τὸν οὐρα-
νὸν ἐκείνον βαθμικίαν ἀνύψωσιν αὐτῆς.

ᾠ, εἴθε, εἴθε, λοιπόν, θαυμασίᾳ εἰκὼν τελειότητα
προδικαγράφουσα, χάριμα οὐ μόνον τῆς φαντασίας διὰ
τοῦ ἀσπράττοντος κάλλους ἀλλὰ καὶ τῆς καρδίας δε-
σπύζον διὰ τῆς ἡθικῆς ἐκφάνσεως, εἴθε σ' εὐλογοῖ τὸ
ἀκτινὸπληστον βλέμμα ἐπιρρίπτων ὁ παγεποπότης Θεός!

Καὶ ἡ πλάνης τοῦ κόσμου ἐπόπτις ψυχὴ, ἡ, ὡς τὸ
φύλλον ὑπὸ αἰπνοῦ ἀέρος, ὑπὸ τοῦ ἀχανοῦς καὶ ἀήλου
πρὸς τὸ ἰδανικὸν κάλλος ἐρωτοῦ αὐτῆς, ἡδονικῶς φερο-
μένη πρὸς τὸν χρυτογλυκὸν τῆς ιδέας πόντον, μακρὸν
ἐπὶ τοῦ θεάματος τοῦτου ἐφ' οὗ ἀπλέτως ἀνακλάται, ἡ
ἀκτίς τοῦ ἰνδάλματος αὐτῆς ἐπιστάσῃ, ὥς τε τέλος
ὑστακτον ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ὑπνώπτοντος βρέφους ῥί-
λμα, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν, τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, ὁ
φύλαξ ἄγγελος, ὁ ἄγγελος τοῦ ὀνείρου, τὴν ἀερωδῶς
θροῦσαν πτέρυγα ἀσάτως τανύει πρὸς τὸν οὐρανόν, μα-
κρύνεται καὶ αὕτη σιγῇ καὶ ἀνεμοσφόρητος ἵνα τὴν
αὐτὴν φαινήν ἀνάκλασιν, ἐρευνῶσα, ἀνεύρῃ ἐπὶ τῶν
θαλλόντων ῥόδων, τῆς στιλβούσης δρόσου καὶ τῶν χρυ-
σιζόντων τῆς ἀνατελλούσης αὐγῆς, ἡ ἐπὶ τοῦ φαινοτέ-
ρου τῶν χρυσῶν νεφῶν στοργικῷ μελιδίματι, τοῦ ἡδίο-
γος τῶν ῥόδων ἐναρέτου ἐρυθρίματος, ἡ τοῦ λαμπερωτέ-
ρου τῆς δρόσου συμπαθοῦς δακρύου.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΟΥ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ CHARCOT.

Τῇ πρωτῇ τῆς 11 16 μεσοῦντος ὁ ἱατρός Charcot εὐ-
ρισκετο νεκρὸς ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ πρό-
τινων ἐτι ὥρῶν πληρῆς ζωῆς ἀπνύσθωνε τῇ οἰκογε-
νεῖᾳ αὐτοῦ χαριεστάτην καὶ πῶς εὐτραπέλῳ ἐπι-
στολῇ. Καὶ ἰδοὺ τὸ χάριν τέρας ταξιδίου, ὅπερ
ἐπεχειρήσθη σὺν τοῖς ἱατροῖς Debove καὶ Straus καὶ
τοῦ γαμβροῦ τοῦ μεγάλου Pasteur κ. Vallery-Radot,
μετεβλήθη εἰς ταξίδιον θανάτου, ἀτυχῶς διὰ τὴν
τῶν εὐγενῶν γαλαστῶν καὶ τὴν καθόλου ἐπιστήμην,
ἥς ἐνθους μύστης διετέλεσεν ὡς ὁ ἐπιφανὴς ἀνὴρ.
Ὁ ἄδης παρ' οὗ πολλάκις ἀπέσγα ὑπάρξεις, οἷον εἰ
ἐκδικούμενος ἀφῆρπαζεν αὐτὸν διὰ βροτολογίου ἀλη-
θῶς σθητικῆς παθήσεως, ἢ ὡς προσεδόκηεν προ-
έτους.

Τὸ ἔργον τοῦ Charcot τοσοῦτον εὐρύ ὑπάρχει,
ὥστε πρὸς ἀκριθεὶ καὶ ὅσον ἐνεσθὶ πλῆρη αὐτοῦ ἐξε-
κόνισιν οὐ μόνον δεῖται χωρὸς παλίου, ἀλλὰ καὶ
μελέτης οὐ σμικρᾶς καὶ ἐκτενέστατης τῆς τυχούσης.
Ἀνδρῶν τοιούτων οἱ βίαι οὐκ εἰς τοῦ παρακρήμα
γράφονται ταῦτο σὺν τῷ χρόνῳ ἀντελείπει καὶ διὰ
τῆς συμβολῆς πολλῶν. Ἐφ' ἣ καὶ ἐξέστω ἡμῖν ὡς
τὰ κυριώτατα σημεῖα τοῦ ἐκτενέστατος ἀνδρός, ὅστις
τοσοῦτον ἐδόξαρε τὴν γενικὴν ἐπιστήμην νὰ ἐκθώμην.

Ὁ Jean Martin CHARCOT, γεννηθεὶς ἐν Παρισίῳ
κατὰ τὸ ἔτος 1825, μετὰ ἐξαιρέτους περὶ τὴν ἱατρι-